

UJVIDÉKI ÚJSÁG

Az ujvidéki nemzeti munkapárt hivatalos közlönye.

Megjelenik minden csütörtökön vasárnap.

Az olasz Jolán néne felvette a fátyolt.

király sir, vezérkari főnöke káromkodik, az olasz katona szalad, a nép pedig forrong, hogy az ellenünk irányított támadás folyton kudarcot vall. De hiába hullatja könyveit a picike kis király, hiába káromkodik amugy huszárosan Cadorna gróf, ez nem segít a hitszögön. Sirt volna a koronát viselő Viktor Emánuel akkor, amikor adott szavának megszegésére kényszerítette őt a guruló aranyakkal operáló angliusz, sirt volna, amikor a világtörténelem végeláztosabb tettének elkövetésére buzdították őt idegen zsoldba szegődött és megfizetett tanácsadói. Most azzal akarja a kis király a figyelmét eddigi vereségeiről elterelni, hogy Törökországnak angol parancsra hadat üzent. Mintha ez bátorságot öntene a csüggedő olasz katonába és tudományt) öntene az olasz vezérkar koponyájába! Nem, a jó Isten, ki fölöttünk él és igazságot szolgáltat mindenkinek, nem engedi, hogy ez a hitszögön nép lélegzethez jusson, hogy győzelmet arathasson akármelyik harcateren is. Mehet a Dardanellákhoz, mehet Kis-ázsianak bármely pontjára, mindennél csak azt az eredményt éri el, amelylyel eddig „dicselkedett.“ Hitszögönnek más jutalma nincs, mint a vereség, mert, bármily elvetemült legyen is egy ember, egy nemzet, mégis tudatában van bűnének és ez a tudat alaposan meggyengíti erejét. Mi és szövetségeseink épenséggel nem remülünk meg az új hadüzenet miatt. Legfőképpen azt nyерjük vele, hogy — több helyen lesz alkalmunk ütni a hitszögön. Ha a Dardanellákhoz megy, ott kap ki, ha Kis-ázsian próbálkozik, ott koptintának a körmére. Határainknál, ahol erejük teljességével támadtak és támadnak, minden alkalommal véres fejjel buknak vissza, mi vár reájok ott, ahol kisebb számban jelennek meg, ahol olyanok állanak csatasorban, akik otthon már-már forradalmat csináltak! Óh bennünket nem rémit meg a tallánnak merész elhatározása, mert jól tudjuk, hogy ez abszolúte nem változtat a helyzeten, hiszen amit tehetett, azt eddig is megcsel kedte. Próbálkozzék hát csak más fronton, menjen boldogulni Azzsiba, ott is elérí a Nemezis, mely föllette lebeg s akkor sújt le rá, amikor legtovább árt hat neki. Egyébként ádvözöljük a „jó barátok“ új munkájának kezdetét s kívánjuk, hogy az eddigi szerencsével folytassa megkezdett működését.

Rehák Ferenc kir. ítélőtáblai bíró gyönyörű írásaiból ismét prezentálhatunk egyet; kommentár nem kell hozzá: az a meleg, mély hazafias érzést kigugárzó hang, mely a kitünő írásművet átjárja, amugy is elárulja az olvasónak, hogy nemcsak jeles hazafi, hanem elsörendű íróművész is, a ki ezt a cikkelyt írta.

Igen tisztelt szerkesztő ur!

Soraím láttára nyilván meghökken a t. szerkesztő ur s azt gondolja magában, hogy-no ezek a levelek is elmaradhatnának már! De bár sejtem, hogy igaza van, mégis elmondom, ami a begyemben van.

Nincs az én tollamban annyira erő, hogy a világot lebíró fiaink és nagy szövetségeseink dicsőségét méltatni tudja; csodálatosan bűbajos hangok zendülnek ugyan meg lelkeben valahányszor velük foglalkozom, de ezeket csupán hallani, érezni, élvezni tudom, kifejezni nem. Az, amit ők végeznek minden képzelet felül, mul, szinte már nemis emberi, és mi itthonmaradtak ne is kísérletezzünk himnuszok zengésével, hanem borijunk a porba és ajánlatos zsorözsmákkal ajuknak nálal a Mindenek Urának és Teremtőjének, aki olyan olthatatlan hazaszeretettel alkotta fiainkat, olyan acélos izmoktat, halált nem ismerő bátorságot, vakmerőséget és minden győzedelmeskedő akaratot adott nekik.

De most nem erről van szó, asszonyokról, gyenge asszonyokról akarok beszélni, mert úgy érzenem, hogy bár véreink e méreteiben minden képzeletet meghaladó háboru minden babérját learatják, dicsőségükből anyáikat, feleségeiket és nővéreiket is rész illeti...

Mikor a világ szakere rossz csapásra tért, örvényszélre került és fölbortulván az országok javait szanaszét szörta, mikor a nagy eselszövö John Bull és cinkostársai a fölfordult székérből rájuk zudult töméntelen „Pickelhaube“ láttára fejvesztetten kezdtek jobbra-balra kapkodni — a magyar asszony könyveit letörölve ölelte

meg a szívéhez nött apát, férjét, testvert és mátkát, imádságos bízató szóval adta kezébe a fegyvert és küldte kedvesét az ezeralál mezejére, maga pedig hozzáliott a tüzhely megörzéséhez és ezrével tódult azokra a helyekre, ahol a háboru borzalmait kell enyhíteni.

Nálunk is tömegével lepték el a hölgyek a könyörtélet helyett és még ma is — bár sokan kidőltek a gyenge idegzett megrendítő borzalmaktól — eléggé nem dicsérhető buzgalommal és önmegtágadással végzik a legnemesebb munkát, a sebesült hölcsök ápolását.

B. M.-né és az elmaradhatlan társa az elsősk voltak a jelentkezők között s megvallom határtalan lelkesedésük ellenére sem bíztam hozzá, hogy idegzeitük sokáig kibírja. És annál nagyobb csodálattal hódolok e törekény és legalább is gyenge idegzetűnek tartott önkéntes ápolósereg hölgyeinek, akik az utolsó pillanátig kítartottak és köztük különösen B. M. né urasszonynak, aki noha az ő mindenben osztályos társa félévi odaadó munkálkodás után súlyos betegséggel volt kénytelen némes munkájától megvonni, annál nagyobb hévvel folytatta tevékenységét és háztartásának rendbeszedése mellett még arra is időt talált, hogy a féléves rendszeres ápolókurzust hallgassa és a hivatalos ápolókkal együtt vizgát tegyen és oklevelet szerezzen.

Igy történt meg az a szokatlan dolog, hogy egy férjes asszony, *Jolán néne főlvette a fátyolt*.

Ebből az alkalomból egy kedélyes estebédnek voltam náluk részés. A háziasszonnyal együtt 14 vöröskeresztes hölgy jelent ott meg, rajta és Sári néné kivül mind hivatásos ápoló. A kemény nézésű Matild néne, az intéző-főnéne vezérlí ezt a kis, de bájos sereget, — csupa fiatalság, údeség, gyermekes jókedv. Pedig Matild főnéne tetszeleg magának a szigoru főnökasszony szerepében, csak hogy mikor homlokán a szigorúság redői megjelennek,

ajkának szögleteit valami hamis kobold mosolygása formálja, jóságos kék szemei pedig teljesen ellentmondanak a homlok zordonságának és én bizonyos vagyok benne, hogy a mellén ékeskedő ordót nem a szigorúság, hanem tisztán aranyos szíve szerzte meg neki, amikéden helyzetese a jóságos, szelíd arcán mosoly nélkül el sem képzelhető, Erzsébet néne sem kardoskodásnak köszönheti a mellét díszítő két kitüntetését.

Csupa szépséges fiatal uri leány, vagy fiatal özvegy, teremte, hogy éljen, boldoggá legyen és mást boldoggá tegyen. Milyen erős lélek, micsoða önmegtágadás, mekkora emberszeretet kell hozzá, hogy lemondva az élet örömeiről, maga a tavasz, az emberi szenvedés tanyáira vonuljon és egész életét szenvedő ember társainak áldozza, sohase magával, mindig mássokkal gondolva, jökedvvel boldogan?...

Mert hogy Matild-néne e szép kis családja boldog, akkor látam, mikor a zongora hangjainál a könyörtületnek e romlatlan kedélyű bájos kis gardája egymással összefogodva örömteli arccal, boldogan lejtették a bosztont, a Kállai kettőst, az én szívem pedig elszorult és egyben fölmagaszkodott, és szíveimmel egészen más életet szánnék szívem szerint nekik, másrészt mert az ilyen önfőlaldozó emberszeretet igazán fölemel.

Láttam, hogy az erősebb nemnek rajtam kívül még jelen volt két kopasz tanár tagja, meg az apósom hasonló gondolatokkal foglalkoztak, mint én, de Károlynak — aki még nem kopasz — nagyon csillogott a szeme, nem tudom minö gondolatai voltak.

Tisztelt Szerkesztő Ur! azt hiszem hogy mikor a mi hivatásos vöröskeresztes hölgyeink és önkéntes hölgy ápolóink előtt kitalapomat mélyen megemelem, zászlóját ön is meghajítja és velem együtt hálát ad Istennek, hogy a háboru borzalmainak enyhítését asszonyaink kezeikbe vették. A Szárnaita síkságon előre törtető véreinket p. díg, kik tán ma-holnap hivatvák lesznek arra, hogy a „vadont s a Dont“ újból fölverjék s a „Mieti kis tengernél“

